

A Holmi lehozta

Kukorelly Endre az ÉS előző számában azt állítja, hogy András Sándor, „Szabó Zoltán barátja, legjobb szakértője, róla írt tanulmánya a *Kortársban* jelent meg. | A *Holmi* nem hozta le”. Téved. A *Holmi* 1991/1-2-3. számában olvasható András Sándor *Szabó Zoltán haza- és nemzetszemlélete* című tanulmánya. Aki ismeri a folyóiratot, tudja, hogy a szerzőnek és tárgyának milyen kiemelt megbecsülése volt az értekező prózában ez a három részes publikáció. Ilyesmi emlékeim szerint csak még egyszer fordult elő a lap történetében, amikor Fodor Géza Petri-könyvét jelentettük meg három részben. Ha jól látom – de tévedhetek – András Sándor csak a *Kortárs* 2018. szeptemberi számában írt Szabó Zoltánról, amikor már a *Holminak* nem volt módja sem lehozni, sem nem lehozni írásokat.

András Sándort én is nagyra becsülöm – egyetértünk. Megtisztelő, hogy Kukorelly megemlíti nevemet azok között, akik tehetnének valamit valóban méltánytalan visszhangtalansága ellen. De ez nem így működik a szívességi kritikák általam sohasem gyakorolt műfaján kívül. Ma nemigen képzelhető el irodalomtörténeti teljességre törekvő műbíráló. Ahogy az sem valószínű, hogy a kritikusnak minden fontos irodalmi jelenségről önálló, megírásra érdemes gondolata támadna. A magyar neoavantgarde bennem kevesebb hűrt pendít meg, kevesebb gondolatot mozgósít, mint ébresztőiben, éppen Kukorellyben (és Takáts Józsefben). Mindazonáltal Kukorelly névsorolvasásának van egy személyesen is fájdalmas tétele. Mert abban a nem is rövid listában amelyet *elmulasztott kritikáim* címen tartok számon, Erdély Miklós *Kollapszus orv.* című könyve is beletartozik.

S van itt még valami: a tájékozatlanság. Azt, hogy András Sándor írt Karl Wilhelm Ferdinand Solgerről, erről a jelentős és ritkán emlegetett művészetfilozófusról, aki engem is régóta szenvedélyesen érdekel, csak most tudtam meg ebből az írásból. Nyitom is ki az Arcanum segítségével a *Korunk* 2016. októberi számát és rögtön elolvasom.

Radnóti Sándor